

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλὰ!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλὰ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοὶ κατεβαίῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' τῶν φίλων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιτέσσαρες μινὸς Φλεβάρη,
Ἐκτακτὸς Σύνοδος, νέο τροπάρι.

Διακόσα ἑννενηντα λογαριάζω
καὶ 'στῆς Βουλῆς τὸ σταῦλο λημεριάζω.

Διάταγμα Βασιλικόν, ἀνέλπιστον κι' ἐξαφνικόν.

Λαβόντες τὸν παχύτατον Προϋπολογισμόν
μετὰ πολλὰ τρεχάματα, μετὰ βαρὺν σεισμόν,
μεγάλως ὠχριάσαντες ἀπὸ τὰς ἀργυρνίας
καὶ βαίνοντες κατὰ κρημνῶν μὲ τὸ σαθρὸν ἀκάτιον,
παθόντες δὲ τὰ πάνδεινα καθὼς καὶ ὁ Αἰνείας,
ὅταν κι' ἐκεῖνος ἐπλεε πρὸς τὸ ἀρχαῖον Λάτιον.

Μεγάλον πόθον ἔχοντες ἀπὸ καιρὸν πολὺν
νὰ φέρωμεν ὡς τάχιστα 'στοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν
τοσαῦτα Νομοσχέδια, πραγματικῶς σωτήρια,
ποῦ πάλιν τὰ παρέσυρε ἡ κολυσιεργία
κι' ἐπότισαν τοὺς δεξιούς μὲ τόσα δηλητήρια,
δεκάκις καυστικώτερα ἐκείνων τοῦ Βοργία.

Πληρώσαντες μὲ ἀρκετὰς κουλούρας τοὺς στομάχους,
ροφήσαντες ὡς βάλσαμον τὸ πρῶτον σαλέπι,
ὀλίγας λίτρας χάσαντες ἐκ τοῦ πολλοῦ μας πάχους
κι' εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν εἰπόντες ὅ,τι πρέπει,
προβάλλοντες δ' ἐκάστοτε μὲ τὸν Κανονισμόν
εἰς τῆς Βουλῆς τὸν θόρυβον καὶ τὸν ἀναβρασμόν.

Ἀλλὰ καὶ λόγους ἔχοντες σπουδαίους καὶ ποικίλους
ὅπως καλοπληρώσωμεν τὸν κόμματός τοὺς σκύλους
καὶ τοὺς ἀφώνους θαυμαστὰς τοῦ ὑψηλοῦ φωκίλου
ὡς δῶρον τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς τυφλῆς τῶν πίστεις,
διότι τὰ θρανία των δὲν ἀφῆσαν καθόλου
κι' ὀλίγον δεῖν ἐπάθαιναν καὶ σπένωσιν τῆς κούστεως.

Τοὺς πάντας κολακεύσαντες μὲ τοὺς καλοὺς μας τρόπους,
ἀλλὰ μὴ κατορθώσαντες μετὰ τοσούτους κόπους,
ἀν καὶ καμπόσοι ἔβαλαν 'στὴ γάχη των ἐκδόρια,
νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν τὰ νέα Νομοσχέδια,
καθόσον οἱ ἀριστεροὶ δὲν ἔχουν πλέον ὄρια
κι' εἶναι πολὺ τὸ θράσος των, ἡ τόλμη κι' ἡ ἀναίδεια.

Διψῶντες εἰς τοὺς φίλους μας νὰ δώσωμεν λεπτὰ,
ἀφοῦ τοὺς ἐποτίσαμεν μὲ ὄξος καὶ χοιρῶν,
καὶ εἰς τὸ ἄρθρον κύναντες τριάντα ἐπτά,
εἰς Σύνοδον ἀνέλπιστον καλοῦμεν τὴν Βουλὴν,
καὶ δι' αὐτὴν προστάζομεν πολλὰ νὰ γίνῃ κρότος...
Τρικούπης ὁ Πρωθυπουργὸς Γεώργιος ὁ πρῶτος.

Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάγκο της Βουλής.

Φ. Έλα λοιπόν και τέντωσε ταυτιά σου, κακομοίρη.
Π. Πω! πω! τί συνεδρίασις!... τὰ θεωρεῖα πλήρη.
Φ. Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ καὶ πρόσεχε καλὰ.
Π. Τί λέγει;
Φ. Πῶς ἐλλείμματα εὐρίσκονται πολλὰ.
Ἄλλα ζητεῖ ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ἄλλων
ν' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸ στόμα του τὸ ἄλλον
νὰ μᾶς εἰπῇ τὰ πράγματα τοῦ κράτους πῶς τὰ βλέπει...
Π. Τὸ Σύνταγμα εἰς ἕκαστον τὸ λέγειν ἐπιτρέπει
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ἐρωτᾷ κανένα...
Φ. Ἄν τοῦτο τὸ δικαίωμα ζητῇ καὶ ἀπὸ 'μένα
τοῦ ἐπιτρέπω, Περικλῆ, νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει.
Π. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Φασουλῆ... πεντάρη δὲν μὲ μέλει.
Φ. Ἄν ἐλευθέρως δὲν λαλῇ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,
ἂν μὲ τοὺς λόγους πόλεμος δὲν γίνεται μέγας,
πῶς τότε θὰ νοήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ ἐκλογεῖς,
οἱ βόσκοντες ὅτ' ἔδαφος τῆς τρισηνδόξου γῆς,
ἂν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν καθόλου εἰς τὸ μέλλον,
ἂν βαίνωμεν κατὰ χρημῶν, ὑφάλων καὶ σκοπέλων,
ἂν δὲν θ' ἀκούωμεν λυγμοὺς τοῦ κόσμου τοῦ πεινῶντος,
ἂν πάντες θὰ πλουτίζωμεν τοῦ χρόνου προϊόντος,
ἂν θὰ ὑπάρχουν ἀληθῶς στρατεύματα καὶ στόλοι,
ἂν θὰ μᾶς πάρουν αὐρίον ἢ τῶρα οἱ διαβόλοι,
ἂν θὰ καθίσωμεν ἐδῶ στήν χώραν τῶν γαιδάρων
ἢ στήν Κωνσταντινούπολιν θὰ πᾶμε ἄρον ἄρον;
Πρέπει καθεὶς νὰ ὁμιλῇ ὅσο ἔμπορεῖ καὶ θέλει,
ἄλλῳ δὲν φωτίζεται ἢ τῶν Ρωμηῶν ἀγέλη
καὶ βλέπομεν τὸ φάντασμα πτωχείας ἐπαράτου,
κι' ἀντὶ νὰ κάθωμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ στοῦ Ζαχαράτου
καὶ μόνος μου νὰ κοπανῶ καθουρδιστὸν ἄερα
νομίζω προτιμότερον νὰ ἐρχωμ ἐδῶ πέρα
κι' ὡς πατριώτης ἀληθῆς καὶ δημοσιογράφος
νὰ βλέπω ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ποῦ φέρεται τὸ σκάφος,
καὶ ὅταν μὲν μοῦ φαίνεται πῶς ταξιδεύει οὐρίον,
ὅτ' ὁ Κυβερνήτης τὸν σοφὸν νὰ ψάλλω ὕμνον θούριον,
ὁπότεν δὲ μοῦ φαίνεται πῶς ἴσια δὲν τραβᾷ
νὰ δίδω πέντε φάσκελα εἰς ὅλων τὰ στραβά.
Τοιοῦτος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ὁ καθεὶς,
οὐδὲ δ' οὐκ εἴς ὡς τυφλὸς νὰ μὲ ἀκολουθῇ,
καὶ μετ' ἐμοῦ τὰ φρόνιμα καὶ τὰ ὀρθὰ νὰ κρίνῃς,
ἢ τρώγων μόσχους σιτευτοὺς ἢ κλαίων ἐκ τῆς πείνης.
Κι' εἰς οἴκους καὶ εἰς ἀγυῖας κι' ἐδῶ ἐν τῇ Βουλῇ
νὰ δίδῃς τὸ δικαίωμα πρὸς πάντα νὰ λαλῇ,

καθόσον εἰς τὸν χεῖμαρρον τῆς τῶσης φλυαρίας
θὰ εὐρωμεν τὴν ἄγκυραν μελλούσης σωτηρίας,
καὶ οὕτω πῶς θὰ φθάσωμεν εἰς τέρμα καὶ σκοπὸν...
δὲν φαίνεται φιλόπατρις ποτὲ ὁ σιωπῶν,
οὐδὲ ἀξίζει ἐπαινον ἐλάχιστον νὰ πάρῃ,
ἂν δὲ κανεὶς ἐξ ὅλων μᾶς μικρὸν δὲν ἐφλυάρει,
ἢ ἐπροσπάθει τῆς σιγῆς νὰ εἴπῃ κατὶ κρείττον,
τίς πατριώτης ἀληθῆς καὶ φλογερὸς θὰ ᾔτων;
Ὁ σιωπῶν μοῦ φαίνεται προδότης, Περικλέτο,
πᾶς δ' Ἑλλήν ἐναντίον του τὸν λίθον του βαλέτω.
Π. Λοιπὸν ἂς ἐπιτρέψωμεν κι' ἐμεῖς ὅτ' ὁ Δεληγιάννης
τὸ νέον Ἰσοζύγιον νὰ πῇ πῶς τοῦ ἐφάνη.
Φ. Ὅριστε... ὁμιλήσατε, κύρ Θεοδωρῇ, ἀνέτως...
σᾶς δίδωμεν τὴν ἄδειαν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Ὅριστε... ὁμιλήσατε καὶ μὴ διακοπῆτε,
καὶ ὅσο περισσότερα παράπονα εἰπῆτε
τόσο καλλίτερα γιὰ σᾶς, γιὰ ὅλους καὶ γιὰ 'μένα...
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος δὲν ἀδικεῖ κανένα.
Π. Ὅπως ὥρας θέλετε λαλήσατε καὶ ἄλιν,
ἐμεῖς θὰ σᾶς ἀκούσωμεν μὲ ὁρεξίν μεγάλην.
Φ. Μᾶς ἤκουσε καὶ ὁμιλεῖ...
Π. Τί λέγει;
Φ. Φοβερά!...
χρεωκοποῦμεν, Περικλῆ...
Π. Τί λές, βρὲ μασκαρά;
Φ. Πω! πω! τὸ Ἰσοζύγιον ἀμέσως ξεφουσκώνει
κι' ἀπὸ τὰ περισσεύματα δὲν μένει οὔτε σκόνῃ.
Π. Καὶ σὺ πιστεύεις εἰς αὐτὰ, μωρὲ παληοχαλινούτῃ;
Φ. Νομίζω κουρουφέξαλα τὰ λόγια τοῦ Τρικούπη
καὶ εἶναι πρῶτος μασκαρᾶς ἐκεῖνος ποῦ πιστεύει...
τὸ ἔλλειμμα, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ἐπτακόσ' ἀνέβη,
ἂν θέλῃς δὲ νὰ φωτισθῇς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο
θὰ σοῦ εἰπῇ τὸ ἔλλειμμα πῶς εἶναι παραπάνω.
Π. Ποῦ εἶναι τώρα;
Φ. Προχωρεῖ ἀκόμη περαιτέρω
καὶ λέγει ὅλα τὰ γνωστὰ ποῦ ξέρεις καὶ ποῦ ξέρω.
Ἄλλ' ὅπερ σπουδαιότερον, ποῦ ἔχει καὶ σοφίαν,
ζητεῖ ὁ θρόνος νὰ καλῇ τὴν μειονοψηφίαν,
νᾶναι οἱ λίγοι δηλαδὴ ὅτ' ὁ σβέρκο τῶν πολλῶν,
καὶ τοῦτο θεωρῶ κι' ἐγὼ τρισημέγιστον καλόν,
διότι τότε ὁ καθεὶς γιὰ φίλους δὲν θὰ τρέχῃ
κι' ὀλιγωτέρους βουλευτὰς θὰ προσπαθῇ νὰ ἔχῃ,

καὶ ὅταν εἶναι εἰκοσι τοῦ κόμματος οἱ φίλοι
θὰ εἶναι ὀλιγώτεροι καὶ οἱ πεινῶντες σκύλοι,
τούτῃσι δὲν θὰ δίδονται ρουσφέτια μὲ τὸ φταῖρι
καὶ τότε δὲν θὰ μᾶς πουλοῦν γιὰ πράσινο χαβιάρι.
Ἐννόησες, βρὲ Περικλῆ, αὐτὴν τὴν θεωρίαν;
Π. Εἰς ταύτην βλέπω ἀσφαλῆ τοῦ ἔθνους σωτηρίαν.
Φ. Λοιπὸν τί στέκεις σὰν χαζὸς καὶ δὲν χειροκροτεῖς;
Π. Ζήτω λοιπὸν τῆς Γόρτυνος ὁ ἀναμορφωτής.

(Ἕνας φρουρὸς τῆς τάξεως ὀλίγον θυμωμένος
ὅτ' ὁ Φασουλῆν καὶ Περικλῆν πηγαίνει ἐσπευσμένως).

Φ. Γιατί χειροκροτεῖτε, βρέ;
Φ. Διότι μᾶς ἀρέσει
καὶ θέλομεν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ πέσῃ.
Φ. Αὐτὸ τὸ ξεροκαύκαλο ἀμέσως σοῦ τὸ σπάνω.
Φ. Καὶ ὅταν δὲν χειροκροτῶ τὰ χέρια τί τὰ κάνω;
Π. Καὶ ὅταν δὲν ποδοκροτῶ τὰ πόδια τί τὰ θέλω;
Φ. Ἐξω, γαιδούρια, εἰςδεμῇ στῇ φυλακὴ σᾶς στέλλω.
Φ. Εὐθὺς ἱκανοποιήσιν θὰ τρέξω νὰ ζητήσω.
Π. Ὅριστε μᾶς!... νὰ μὴ ἔμπορῶ καὶ νὰ χειροκροτήσω.
Φ. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου δὲν τάχω γιὰ τὸν τύπο
καὶ ὁ θεὸς μοῦ τᾶδωσε γι' ἀντάρα καὶ γιὰ κτύπο.
Φ. Μωρὲ γαιδούρι ξύστρωτο, χειροκροτεῖς ἀκόμη;
Φ. Μοῦ δίδουν τὸ δικαίωμα οἱ καθεστῶτες νόμοι.
Π. Τοῦ Θεοδωρῆ μᾶς ἄρεσε ἡ νέα θεωρία.

(Ἡ πτέρυξ ἡ ἀριστερὰ σηκώνεται ἀγρία,
ἀκούει δὲ ὁ ἄρτυρος φρουρὸς τὰ ἐξ ἐμάξης,
καὶ εὐθὺς ἀποκαθίσταται εἰς τὴν Βουλὴν ἢ τάξιν,
καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς μὲ γλώσσης εὐστροφ' αὖν
ἐπαριστοῦν ἐκ μέσης τῶν τὴν μειονοψηφίαν).

Φ. Κατὰ εἰς τοὺς μιαροὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνιέρους.
Π. Ὁ Δεληγιάννης τῶστριψε μ' ὀλίγους ἡμετέρους.
Φ. Κρεμάλα εἰς τοὺς δεξιούς τοὺς παχυμουλαράτους.
Π. Σιώπα καὶ ψηφίζονται τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους
καὶ ἄδικα ἐπήγανε οἱ τῶν ρητόρων λόγοι...
Φ. Γιὰ κῦττα τὸν Πρωθυπουργὸ γλυκύσματα ποῦ τρώ-
Π. Ὁ κύριος Παππαλουκάς τοῦ φέρνει καταΐφι. [γεί!
Φ. Δὲς τον τὸν ἀφιλότιμο τὰ χέρια του πῶς γλείφει!
Π. Ποῦ πάει τώρα, Φασουλῆ;
Φ. Ποιὸς ξέρεῖ ποῦ πηγαίνει;
Π. Ἄ! νάτος! ἤλθε γρήγορος, μὰ πάλι ἐξω βγαίνει.
Φ. Θαρρῶ πῶς κάποια πλέκεται προδοτικὴ πλεκτάνη.
Π. Πηγαίνει τὴν ἀνάγκη του, βρὲ μασκαρά, νὰ κάνῃ,
γιατ' εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτὸς καθὼς κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι
κι' εὐκοιλιότης φαίνεται τὸν ἐπίασε μεγάλη.
Κι' ἐγὼ μαζί του, Φασουλῆ, ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω.
Φ. Ποῦ πᾶς, βρὲ ἀφιλότιμε;
Π. Ὅλιγο παραῖξω.
Φ. Δὲν φαίνεται φιλόπατρις...
Π. Γιὰ μιὰ στιγμὴ καρτέρει.
Φ. Ἐλα, μωρὲ, γιατί θαρρῶ πῶς θάχωμε νυκτέρι.

Π. Βάστα καλὰ τὴ θέσι μου...
Φ. Ἄλλ' ὅμως μὴν ἀργήσῃς...
πρέπει καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, νὰ κωλυσιεργήσῃς,
διότι βλέπω ἄνωθεν θολὰ καὶ μαῦρα νέφη.

(Ὁ Περικλῆς ἀπέχεται καὶ πάλιν ἐπιστρέφει).

Π. Τί γίνεται, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Δὲν πρόσεξα καθόλου.
Π. Κάποιος νομίζω πῶς ἔμιλει περὶ τοῦ Σαριπόλου.
Φ. Νά! κι' ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, ὠχρὸς ἐξ ἀσιτίας.
Π. Ἰδοὺ! προτείνει ἐνστασιν περὶ τῆς ἀπαρτίας.
Φ. Διαβάζουν τὸν κατάλογο... ἡ ἀπαρτία πλήρης.
Π. Τί νύστα κι' ὁ Αὐγερινὸς τραβᾷ ὁ κακομοίρης.
Φ. Λαλοῦν περὶ μηχανικῶν... ὁ Ράλλης πέρνει φόρα...
Π. Δὲν λέγεις τίποτα καὶ σὺ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα;

(Στὸ θεωρεῖον στέκεται ὀρθὸς ὁ Φασουλῆς
καὶ πρὸς τὰς δύο πτέρυγας φωνάζει τῆς Βουλῆς).

Φ. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε ποτὲ εἰς ταύτην τὴν ὑψηλίον
πρωτότυπον πραγματικῶς καὶ ἱστορικὸν Βασίλειον
μεθρόνον, μὲ Διάδοχον, μὲ Σύνταγμα, μὲ νόμους,
μὲ Ἱπουργούς, μὲ Βουλευτὰς, καὶ ἄλλους περιδρόμους.
Καὶ συνεζήτησαν στήν Βουλὴν τὸν Ἀπολογισμὸν
μὲ σχήματα ρητορικὰ καὶ με ψυχῆς βρασμόν,
κι' ὁ ἕνας τὸν ἐφούσκωνε καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν
κι' ὁ ἄλλος τὸν ἐφούσκωνε ὡς ποῦ νὰ πῇς ἀμὴν,
ὁ δὲ λαὸς ἀμέριμνος μὲ τὸ ὑπέρημά του
ἐπλήρωνε τὸ φούσκωμα καὶ τὸ ξεφούσκωμά του.
Κι' ἀφοῦ μεγάλο ἔγινε εἰς τὴν Βουλὴν νυκτέρι
καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ σπήτια τῶν ὅτ' ἡ νύκτα μεσημέρι,
τὸν πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τοῦπαν «καὶ τοῦ χρόνου»,
καὶ εὐθὺς δρομαῖος ἐσπευσε ὅτ' ὁ Ἀνακτα τοῦ θρόνου
καὶ τοῦπε «πρέπει, Βασιλεῦ, καὶ σὺ νὰ με συνδράμῃς
καὶ μίαν νέαν Σύνοδον πρὸς χάριν μου νὰ κάμῃς,
διότι ἐμπλέξα κακὰ μὲ τόσους μασκαράδες
κι' οἱ φίλοι μου κι' οἱ φίλοι σου χρειάζονται παράδες».
Καθίσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ὅτ' ὁ θρόνον του ἀπάνω
τοῦ εἶπε «μὴ σκοτίζεσαι καὶ ὅ,τι θέλεις κάνω»,
καὶ ὑπέγραψε Διάταγμα Ἐκτάκτου παραρτήμα
καὶ τοῦτο τὸ ἀνέγνωσαν εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
καὶ οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸ ἤκουσαν μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα
καὶ κατεχειροκρότησε τὸ χορτασμένον κόμμα.
Καὶ συνετάραξε σφοδρὸς τὴν πολιτείαν σάλος,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις αὐμώσε μέγας,
καὶ ἐνῶ ἀγρία κατ' ἀρχὰς τὰς χεῖράς της εἰκνεί
κατόπιν συγκατένευσε νὰ πληρωθῇ καὶ ἐκεῖνη.
καὶ ὁ καθένας ἐσπευδε πρὸς πληρωμὴν δρομαῖος
τὴν ἀγοράσῃ δι' αὐτῆς ἀγρόν τοῦ Κεραμῆως.
Ἄλλ' ἤτο κι' ἕνας Φασουλῆς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' αὐτὸς παρατηρῶν,

κι' ἐδέετο τοῦ Σαββαῶθ εἰς τὸ πτωχόν του στῶμα
νὰ τοῦ δοθῇ γιὰ φτύσιμο καὶ ἄλλο ἓνα στόμα.

(Τοιαῦτα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ εἰπὼν ὁ Φασουλῆς
ἀνευφημεῖται βροντωδῶς ὑφ' ὅλης τῆς Βουλῆς).

Π. Ἐνύσταξα, βρὲ Φασουλῆ...δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...

Φ. Βρὲ κάτσε, ἀφιλότιμε...

Π. Θὰ πάω πάλι ἔξω.

Φ. Μὰς βλέπει ἐκ τῶν ἄνωθεν ἡ δύσμοιρος πατρίς.

Π. Βρὲ αἰντε ξεφορτώνου με κι' ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς.

Φ. Ἄν οἱ πατέρες μαρτυροῦν κι' ἀδιάκοπα λιμάρουν
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς γερὸ κωλόκουρο θὰ πάρουν,
ἀλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλῆ, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον
κι' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν ἀείποτε ὑπέικων,
ὀφείλεις ἀφιλοκερδῶς νὰ ρέβῃς ἐδῶ πέρα
ὥς ποῦ ὁ γέρο διάβολος μᾶς πάρῃ τὸν πατέρα.

Π. Θὰ κοιμηθῶ, βρὲ Φασουλῆ, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.

Φ. Κοιμήσου μὲ ἀνάπαυσιν καὶ σ' ἐξυπνῶ ἐγκαίρως.
Κοιμήσου, Περικλᾶχῃ μου, καὶ κάμε νάνι νάνι
καὶ πλέκεται πρὸς χάριν σου ἀμάραντον στεφάνι.

(Μὲ βῆμα ἑνὸς σαλεπτῆς εἰσέρχεται γοργὸν
κι' εὐθὺς σαλέπι δίδεται εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι ρίχνονται ἄσπιν σαλεπτῇ μὲ φούρια
καὶ ἀγοράζουν ὅλοι των σαλέπι καὶ κουλούρια).

Φ. Ἄν ἀγρυπνήτε, μάρτυρες, κι' ἂν πίνετε σαλέπι,
ἀλλ' ἡ πατρίς ἀόρατος τὰ βάσανά σας βλέπει.
Ἐ! πατριώτῃ σαλεπτῇ, τί γίνεται ἡ χώρα;
δὲν λέγεις τίποτα καὶ σὺ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα;
Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Ἀπολογισμός;

(Μία φωνὴ ἀκούεται τοῦ Περικλῆ «Σκασμός»).

Φ. Ἡ ὥρα ἐπροχώρησε... τί θέαμα φρικτόν!
ὅσον ἀπέραντον ἐστὶ τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν!
Οἱ πετεινοὶ ἐξύπνησαν παντοῦ τοῦ Βασιλείου
κι' ἀκόμη δὲν ἐπρόβαλε τὸ ἄρμα τοῦ Ἡλίου.

(Καὶ ἄλλος ἑνὸς σαλεπτῆς ἐμβαίνει προπετῶς
ὅταν φωτίξῃ τὴν Βουλὴν χρυσῇ ἀκτὶς φωτός.)

Φ. Ὡς σὺ Αὐγὴ κροκόπεπλε, ὦ ἄστρον τῆς ἡμέρας,
ποῦ κι' ἄλλοι ἐχαιρέτησες ἀγρύπνους τοὺς πατέρας,
σὺ φώτισε μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνάς σου καὶ πάλιν
αὐτὴν τὴν ἀτελείωτον τῶν Βουλευτῶν κραιπάλῃν.

Π. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός...ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ.

Φ. Γιὰ κύττα μούτρα, Περικλῆ, στὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα.

Π. Παρὸν ντοννὲρ ὁ Λάζαρος δὲν εἶχε τέτοιο χρώμα.

Φ. Δι' ἀπαρτίαν ἐνστασιν ὁ Νικολῆς προβάλλει.

Π. Νά! ἔρχεται καὶ ὁ Μπασιάς κι' ὁ Βαλσαμάκης κι'

[ἄλλοι.

Φ. Θαρρεῖς πῶς πέφτουν ἰστὴ Βουλὴ ὡς εἶδος...

Π. Νά! νά! κι' ὁ Κατσίκόπουλος, ποῦ κάνει...

Φ. Πῶ! πῶ! κι' ὁ Σωτηρόπουλος!...

Π. Καλὰ των ξυπνῶν...

Φ. Δώσε εἰς ὅλους, σαλεπτῇ, ἐκ μέρους μας κουλούρια.

Π. Τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Φ. Περίδρομος...ψηφίζονται τὰ ὕστερα κοντύλια.

Π. Ὅποια νύξ σημαντικῶν καὶ φοβερῶν συμβάντων.

Φ. Ἐσκάσε πιά ὁ διάβολος...τὸν πῆρε τέλος πάντων.

Π. Οὐρρά!...λοιπὸν ἄς φύγωμε κι' ἡ ὥρα εἶναι δέκα.

Φ. Μὴν εἶσαι ἀφιλόπατρις, ἀκόμη λίγο στέκα,

καὶ θὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ μᾶς ἡ νέα ἱστορία...

Π. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρίς, καὶ ἡ ἐλευθερία.

Τῆς Πέμπτης ἡ μεγάλη Συνεδρία
κι' οἱ βλάμηδες ἡψηλὰ ἵστα θεωρεῖα.

Φ. Τί φέστα!...τὰ στρατεύματα εἰς τὴν ἀράδα μῆτρα.

Π. Πάλι καλῶς τοὺς βρήκαμε, πάλι καλῶς μᾶς βρήκα.

Φ. Ἐτσι τὸ θέλει, Περικλῆ, ὁ παντοκράτωρ Θεός.

Π. Μιὰ μέρα μόνο πέρασε καὶ μοῦ ἐφάνη χρόνος.

Μὰ νά! ὁ κόσμος πλάκωσε ὁ τῶν διπλωματῶν.

Φ. Μοῦ ἔρχεται, βρὲ Περικλῆ, νὰ κάμω ἐμετόν.

Π. Τί ἔπαθες;

Φ. Αἰσθάνομαι εἰς τὴν κοιλίᾳ λιγούρια.

νομίζω πῶς μ' ἐπεύραξαν ἐκείναις ἡ κουλούριαι.

Τὸν διάβολό μου τράβηξα μ' ἐκεῖνο τὸ νυκτέρι.

Π. Πᾶς πατριώτης εἵμαρται πολλὰ νὰ ὑποφέρῃ.

Λησμονήσῃς τὸ παρελθόν, σαλέπια καὶ κουλούρια,

κι' ἴσως νυκτέρια, Φασουλῆ, νὰ ἔχωμεν καινούρια.

Φ. Νά! ἐφθασε καὶ ἡ Ροζοῦ με τὸ σγουρὸ μαλλί τῆς.

Π. Νά! ἦλθε καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Μητροπολίτης.

καὶ ἀγιάζει τὴν Βουλὴν μὲ φανικὸν ὀξύ...

Φ. Ἄς ἴδωμεν τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Π. Ἀκου, μωρέ...ἡ Σύνοδος τοὺς Βουλευτὰς διαβάλλει.

τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον ἐξ ὕψους κατεβάλλει.

Φ. Νά! κατεβαίνει, Περικλῆ, ὥσει περιστερὰ

κι' ἡ δεξιὰ φωτίζεται καὶ ἡ ἀριστερά.

Π. Ἀμήν καὶ ἀλληλούια.

Φ. Σκασμός, μωρέ κοπρίτι,

κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν Ἐκτακτον κηρύττει.

Π. Βαί! εὐάν! ὁ Βασιλεὺς!

Φ. Βρὲ σκάσε, ρεμπεσκέρη...

ἡ φέστα ἐτελείωσε καὶ φεύγει τὸ ἀσκέρι.

κι' οἱ διπλωμάται κι' ἡ Ροζοῦ καὶ κάθε λιγερὴ

καὶ τρέχουν ὅλοι οἱ Βουλευταὶ εἰς τὸν Καλογερί.

Π. Ὅποση ἀφοσίωσις καὶ τι φιλοπατρία!

Φ. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρίς, καὶ ἡ ἐλευθερία.

